

samobsebi, kakor da bi ne bil poseben dar neba, za katerega mora biti človek hvaležen. Kolikrat je napeljeval on pogovor na svoje delovanje, na priznavanje od vseh strani, na nagrade, na slavo v življenju in še večjo po smrti, ko bo utihnila zavist tovarišev, zloba kritike, skopost založnikov! Sestra se je delala neumno. Ali mu zavida tudi ona veljavo, ki si jo je bil pripisaval? Samo to ga je vedno izpraševala, kakšno službo da si misli preskrbeti. Kakor da ne bi imel že najlepše na tem svetu, kot svečenik domovine, zastavnik prosvete, klicar svobode!

Ampak dobro se je godilo tej sestri. Teta ji je bila prepustila svoj obrt, in ko je umrla, še nekaj denarja, ki bi ga bil Janko bolj potreboval in kakor se mu je zdelo, bolje obrnil. Takšne so tete! Če jim ni človek vedno za petami in se jim venomer ne klanja, ga pozabijo. Če pa je že teta Zori zapustila svoj denar in storila njemu takšno krivico, ali pa ni

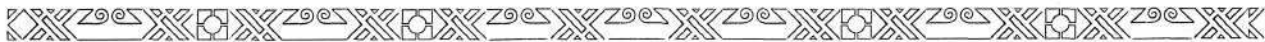
bila Zora moralno zavezana deliti z njim, z bratom, ki je bil potrebnejši od nje? On seveda ni delil z njo po očetovi smrti. Toda ali je bila ona potrebna? Ali ni bila marveč njemu sveta dolžnost spoštovati voljo in oporoko očetovo?

Takšne krivice so se godile Janku, ki ni storil nikomur nič hudega. Ali se ni smel imeti po pravici za boljšega in plemenitejšega od drugih?

Zora pa ni imela ne časa, ne veselja, da bi pre-mišljevala, ali je boljša ali slabša od drugih. Čez teden delo, ob nedeljah nekoliko počitka, to je bilo njeno življenje. Ponos ji je budila zavest, da ni odvisna ne od dragega brata, ne od ljubih sorodnikov.

Cvetoči obrt ji je bil že privabil par snubcev; toda za nobenega se ji ni ogrelo srce, ki je čakalo nekoga drugega. „Dokler ne izgine zadnje upanje,“ si je dejala, „bom čakala, in kakor bo, tako bo.“ Da bi le te nespametne nade in strah in dvom ne nadlegovali tolikanj tudi delavnega človeka!

(Dalje.)



Samotarjeva ljubezen.

Zložil G. Koritnik.

Ljubim te, ljubim, trepečejo ustne drhteče,
v sanjah nemirnih te iščejo željne oči;
zlato otrok moj, pesem ljubezni in sreče
nosi me k tebi na krilu molčeče noči.

Daleč od tebe osamljena moja je koča,
daleč v puštinji, kjer ljudstva ne moti me krik,
prazen je dom moj, ljubezen ostavljena vroča,
v žalost pogreznjen, brez žrtve je moj žrtvenik...

O hrepenenje, poslednji žar mojega dneva,
silno, veliko si, večje kot moje gorje —;
Golgota moja beži pred teboj, izgineva,
ti, hrepenenje, se dvigaš ponosno iz nje!

Silno, veliko izraslo iz moje si boli,
jako, mogočno si, da ne podere te svet —
srečo mi vračaš, ki nisem je vžival nikoli,
tiho ljubezen mladostnih, pozabljenih let!



V jutranji zarji.

Zložil Silvin Sardenko.

Odkrij se! Jasno čelo v svet!
Po polju hodi zlato kralj,
po polju hodi božji dan,
poslan iz sinjih dalj.

Poklekni tja na rosna tla!
Po polju dihi vejejo;
nemara božji angeli
čez stvarstvo spejejo.

Odpri srce! Povzdigni glas!
Nebo se nad teboj žari;
prihaja milost jutranja,
odpri srce, odpri!

